

JOSEP ARRUFET

L'estat del Museu pot posar en perill fins i tot els seus visitants.

LES SEVES SALES PATEIXEN UN GREU DETERIORAMENT

El Museu de Vilafamés, en perill

Les obres d'un dels museus d'art contemporani més prestigiosos del País Valencià corren un gran perill a causa del mal estat de l'edifici, que demana una restauració urgent. Aquesta lamentable situació és el resultat de la desídia de les institucions responsables.

Teresa Violeta (Castelló)

La riquesa pictòrica i escultòrica del museu, estimada en 150 milions de pessetes, perillèn. Mentrestant, les institucions responsables (la Diputació de Castelló i la Conselleria de Cultura) es desenten del problema adoptant un comportament de desídia i negligència.

La junta rectora del museu espera des de l'any 1986 l'aprovació d'un conveni que asseguraria la restauració i condicionament de l'edifici, al temps que establiria les bases per a desenvolupar diverses activitats culturals.

Segons han assenyalat fonts de la Junta, el retard intencionat ha estat promogut pel director general de Pa-

trimoni, Enric Cuñat. «Aquest senyor, per raons inexplicables, sent odi pel museu i, per aquest motiu, s'ha dedicat a paraitzar totes les iniciatives en benefici de la seua conservació. Cuñat va eixir amb la peregrina idea que l'assignació anunciada per Tomàs Llorens i Cebrià Ciscar tan sols ho era per un any».

El director del museu de Vilafamés, Salvador Aguilera Cerni, ha declarat que «la Conselleria s'havia compromès a destinar una determinada quantitat per a la contractació d'un gerent i un tècnic en informàtica». En l'actualitat, la infraestructura del museu està mancada de sistemes de seguretat i requereix un increment de la plantilla, integrada únicament per un conserge, i també la reparació del sòl en algunes sales. Però els desperfectes s'estenen a altres estances del recinte: l'aparició de tèrmits, que ja han destruït gran part del fons bibliogràfic.

Una de les sales més boniques dedicada a exposicions, remarca Aguilera Cerni, no es pot obrir al públic per por a un possible ensorrament. «Aquesta habitació no ofereix garanties de seguretat. El sòl zumzeja i no para de caure terra del sostre. Els finestrals de fusta fa 20 anys que no s'han netejat i les obres d'art conviuen amb les safes que s'han instal·lat per a recollir l'aigua de les goteres».

Després de l'aberrant restauració de la torre del segle XV, aquesta manté les portes tancades perquè la Diputació no s'atreveix a connectar la llum. Així ho ha manifestat el director del museu.

El futur conveni comportaria la creació d'un patronat que acompliria la funció de repartir les inversions del museu. En unes recents negociacions entre els organismes implicats es va acordar la distribució del pressupost de la següent manera: la Diputació de Castelló aportaria 35 milions per a l'ampliació de l'espai útil, restauració i conservació de l'edifici. L'Ajuntament de Vilafamés sufragaria amb 6 milions la restauració de l'immoble municipal. Per acabar, la Conselleria de Cultura invertiria 14 milions en dotació de material, elements de seguretat i en equipament del centre de documentació. A més, també hi destinaria una subvenció de 10 milions anuals, amb els quals es cobririen les despeses del personal contractat.

Fins ara, l'actuació de la Conselleria no ha estat gaire exemplar. El museu encara espera els dos milions d'ajuda corresponents a l'any 1988 quan ja hauria de fer-se efectiu el pressupost de 1989. □